

Sygn. akt IV KZ 29/16

POSTANOWIENIE

Dnia 25 maja 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Świecki

w sprawie **J. L.** po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu
w dniu 25 maja 2016 r.,
w związku z jego zażaleniem na zarządzenie Przewodniczącego Wydziału Karnego
Sądu Okręgowego w C. z dnia 23 marca 2016 r., sygn. akt VII Kz [...], w
przedmiocie odmowy przyjęcia zażalenia na postanowienie Sądu Okręgowego w C.
z dnia 11 lutego 2016 r., sygn. akt VII Kz [...],

postanowił:

pozostawić zażalenie bez rozpoznania.

UZASADNIENIE

Zarządzeniem z dnia 23 marca 2016 r. odmówiono przyjęcia - z uwagi na jego niedopuszczalność z mocy prawa - zażalenia J. L. na przywołane wcześniej postanowienie Sądu Okręgowego w C. z dnia 11 lutego 2016 r., którym utrzymano w mocy zaskarżone przez niego zarządzenie o odmowie przyjęcia jego wniosku o sporządzenie uzasadnienia wyroku Sądu Rejonowego w Z. z dnia 26 listopada 2015 r., sygn. akt II W [...], którym został on uniewinniony od popełnienia zarzucanego mu wykroczenia.

Na wskazane zarządzenie z dnia 23 marca 2016 r. zażalenie złożył J. L. Zażalenie to, zarządzeniem Przewodniczącego Wydziału Sądu Okręgowego w C. z dnia 11 kwietnia 2016 r., zostało przyjęte i przedstawione wraz z aktami sprawy Sądowi Najwyższemu do rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Rozpoznanie przedstawionego zażalenia nie jest dopuszczalne. Jego

przyjęcie nastąpiło z naruszeniem – stosowanego zgodnie z art. 109 § 2 k.p.w. odpowiednio w procedurze wykroczeniowej - art. 426 § 1 k.p.k., który wyraźnie stanowi, że od orzeczeń sądu odwoławczego nie przysługuje środek odwoławczy, chyba że ustawa stanowi inaczej. W przepisach k.p.w. żadnego wyjątku od ogólnej reguły jednak nie przewidziano. Natomiast § 2 art. 426 k.p.k., zakłada, że od postanowienia o zastosowaniu tymczasowego aresztowania wydanego na skutek zażalenia, a także od wydanego w toku postępowania odwoławczego postanowienia o przeprowadzeniu obserwacji, zastosowaniu środka zapobiegawczego, nałożeniu kary porządkowej oraz w przedmiocie kosztów procesu, o których po raz pierwszy orzekł sąd odwoławczy, przysługuje zażalenie. Jak przyjmuje się jednak w doktrynie, przepis art. 426 § 2 k.p.k. nie ma w ogóle zastosowania w sprawach o wykroczenia (zob. np. T. Grzegorzczak, Komentarz do art. 103 Kodeksu postępowania w sprawach o wykroczenia, LEX/el. 2012, teza 9.)

W sprawie niniejszej, zarządzeniem z dnia 21 grudnia 2015 r., sygn. akt II W [...], odmówiono przyjęcia wniosku J. L. o sporządzenie i doręczenie mu uzasadnienia powołanego już wyroku Sądu Rejonowego z dnia 26 listopada 2015 r., jako wniesionego po terminie. Tę decyzję procesową zaskarżył J. L.. W wyniku tego, powołanym wcześniej postanowieniem z dnia 11 lutego 2016 r., Sąd Okręgowy w C. utrzymał w mocy omawiane zarządzenie o odmowie przyjęcia wniosku o sporządzenie uzasadnienia wyroku. W przedstawionych realiach sprawy nie może budzić zatem wątpliwości, że tenże Sąd Okręgowy pełnił tu rolę sądu odwoławczego, a więc organu drugoinstancyjnego.

Od dawna trafnie przyjmuje się w orzecznictwie Sądu Najwyższego, że wniesienie środka odwoławczego od orzeczenia sądu odwoławczego wydanego na skutek odwołania nie wywołuje żadnych skutków prawnych, a zwłaszcza nie obliguje sądu do podjęcia jakichkolwiek czynności procesowych. Brak jest w szczególności podstawy prawnej do wydania zarządzenia o odmowie przyjęcia omawianego środka odwoławczego w trybie określonym w art. 429 § 1 k.p.k. przez prezesa sądu odwoławczego (albo przewodniczącego wydziału lub upoważnionego sędziego sądu odwoławczego). Przytoczony przepis zawiera bowiem wyraźną dyspozycję w tym względzie, adresowaną do odpowiednich organów sądu pierwszej instancji (zob. np. postanowienia SN: z dnia 22 marca 2000 r., V KZ

23/00, LEX nr 40510, z dnia 13 czerwca 2000 r., III KZ 61/00, LEX nr 43884, z dnia 11 października 2007 r., WZ 39/07, LEX nr 476254, czy z dnia 24 lutego 2010 r., III KZ 18/10, LEX nr 843520 wraz ze wskazaną tam argumentacją). Wprawdzie w orzeczeniach tych odwoływano się do poprzedniego brzmienia art. 426 § 1 k.p.k., to jednak pogląd ten jest aktualny również na gruncie obecnej regulacji tego przepisu.

Jak zasadnie wskazywano w tych judykatach, po wpłynięciu odwołania od orzeczenia sądu odwoławczego wydanego na skutek odwołania wystarczające jest poprzestanie na wydaniu przez przewodniczącego wydziału sądu odwoławczego stosownego zarządzenia o charakterze administracyjno-porządkowym (np. o załączeniu pisma do akt sprawy, zwróceniu nadawcy, przesłaniu innemu właściwemu organowi itp.) i poinformowaniu nadawcy o sposobie załatwienia pisma.

W sprawie niniejszej, od postanowienia Sądu Okręgowego w C. z dnia 11 lutego 2016 r., środek odwoławczy już nie przysługiwał, gdyż tok instancji został już wyczerpany. Stąd też wydanie zarządzenia z dnia 23 marca 2016 r. o odmowie przyjęcia zażalenia nie było prawidłowe. W konsekwencji błędne było również przyjęcie zażalenia na to zarządzenie i przedstawienie go wraz z aktami sprawy Sądowi Najwyższemu.

Nie sposób też nie dostrzec w układzie procesowym niniejszej sprawy, że zupełnie niezrozumiałe jest przekazanie zażalenia do rozpoznania Sądowi Najwyższemu, który nie jest przecież sądem „odwoławczym”. Kodeks postępowania karnego nie zawiera bowiem przepisu wskazującego na kompetencje Sądu Najwyższego do rozpoznawania środków odwoławczych od wszelkich decyzji sądów podejmowanych w postępowaniu jurysdykcyjnym, w tym także decyzji podejmowanych przez sądy powszechne w postępowaniu odwoławczym. Przepis art. 27 k.p.k. stanowi, że Sąd Najwyższy rozpoznaje kasacje oraz środki odwoławcze i inne sprawy jedynie w wypadkach określonych w ustawie.

Z tych wszystkich względów orzeczono, jak na wstępie.